

XIV.

Було темно. Лиш зорі яркі
Миготіли з простору.
Простував при їх блиску Мойсей
Усе в гору та в гору.

Без стежок. Серед пітьми вези
Його дивні звуки:
То квиліне гісни в яру,
То знов шелест гадюки.

Він ішов, не ставав; мов герсей
До останнього бою.
Та у серці важка боротьба
Ішла з самим собою.

»Те бажане — кричало там щось, —
Виплід сорому й болю,
Се був куцх огняний, що велів
Вирвать люд мій на волю?...

»Те бажане, се був той огонь
І була тота сила,
Що для мене Єгови наказ
І Єгову створила?

»Та бажане — братам допомогти
І їх сльози обтерти,
Се той гріх, що за нього я варт
І прогнана і смерті?

»Ні, не те! Бережись і не крив
Сам душею своєю!
Се бажане сяте! Та чи гріх
Не підновз там змією?

»Чи не був же ти їх ватажком,
Паном душ їх і тіла?
І чи власть та бажання святі
В твоїм серці не з'їла?

»Чи новим Фараоном для них
І ще тяжшим не був ти,
Бо в їх душу контролюєм своїм,
В їх сумління сягнув ти?...

»Небезпечно ставати в сушір
Длї природних Єгови;
Легко власний свій забав подати
За веліне Єгови.

»Що, як ти сорок літ отсих був
Ізломом божеським хорий,
Замість божого їм накидав
Власний план тіснозорий?

»Адже-ж може в Єгипті вони
Множачись серед муки
Могли вирости в силу й забрать
Увесь край в свої руки?

»Відірвавши від ґрунту їх там
І завівши в пустинню
Чи подумав ти: може отсим
Злочин лютий я чиню?

»Що значить безґрунтовий юрбі
Обіцяти свободу?
Чи не те-ж, що в землі вирвать дуб

»Чи не правду говорять Датая:
Старі гнізда лишили,
А нові здобути нема
Ні охоти ні сили?

»О Єгово, озви ся, скажи:
Я чинив твою волю,
Чи був іграшка власних скорбот
І засліплення й болю?

»О Єгово, озви ся! Чи й ти
Здобуваєш дар мови
Лиш у пристрасти наших, у снах,
У розбурханій крові?»

Та Єгова мовчав, лише чуть
Лиховістні звуки:
То квиліне гісни в яру,
То знов шелест гадюки.

XV.

Підіймало ся сонце над степ,
Мов багровеє коло,
І промінем мов стрілами тьму
Промібадо й кололо.

Над всі гори найвище здійма
Мов царця в пурпурі
У проміню тім Небо-гора,
Свої ребра понурі.

На найвищому шпилі гори
Висше зломів і кантів
Хось недвижно стоїть, мов один
З предковічних Гігантів.

Там високо над чвари землі,
Над всі шуми і згукі
Він стоїть і до неба простяг
Розпростерті руки.

У сходовому сайбі небес,
В пурпуровім проміню
Кольосальний його сіяєт
Видно геть у пустинню

І летять із гебрійських матріх
Затурбовані зорі
Мов гонці до Гіганта того
На осяяні гори.

»Се Мойсей!« — одні одним уста
Промовляють несміло,
Та не вимовлять того, що там
У серцях зацеміло.

Се Мойсей на молитві стоїть
Розмовляючи з Богом,
І молитва та небо боде,
Мов поломінним роєм.

Хоч заціплені міцно уста,
І не чує його мови,
Але серце його розмовля
І кричить до Єгови.

Підіймаєт ся сонце, падає
Вся небесная стеля,
І стоїть на молитві Мойсей